

og propagandas område og ikke mindst under valgkampe, under kampagner forud for folkeafstemninger o. lign.

Totalt at ændre dette forhold vil formentlig under de givne omstændigheder være en umulighed, men der kan gøres meget for at modvirke de uheldige, de udemokratiske, virkninger heraf. Det kan gøres derved, at *politiske partier oplyser offentligheden og dermed også deres egne mulige vælgere om, hvor mange penge de anvender til agitation* såvel som til partiets og partipressens administration, samt *hvorfra de modtager disse pengemidler*. Man kan vel jævnt hen gå ud fra, at den eller de, der yder kontingent, tilskud eller gaver til et politisk parti, er interesseret i dette partis trivsel og i, at det får så mange stemmer og derved så megen indflydelse som muligt. Det vil absolut være rimeligt, at vælgerne får oplysning om, hvilke personer, organisationer eller foretagender der er så interesseret i et partis trivsel, at de vil finansiere dets agitation.

Derfor stiller vi forslag om, at der i valgloven indføjes en ny paragraf, hvorved ethvert politisk parti, der er repræsenteret i folketinget eller agter at deltage i folketingsvalg, er forpligtet til hvert år senest den 1. marts i Statstidende at offentliggøre et regnskab over partiets indtægter og udgifter i det foregående kalenderår, hvilket regnskab skal være revideret og kontrolleret af statsautoriserede revisorer, som ansættes af folketinget.

Vi går ud fra, at intet af folketingets partier har noget imod at give vælgerne fornødne oplysninger om, hvorfra de modtager de penge, der sætter dem i stand til at opretholde en presse og at agitere ved tryksager, møder c. lign. forud for folketingsvalg, kommunevalg og folkeafstemninger. Naturligvis kunne dette gøres på frivillig basis af partierne selv, men det vil dog nok være rimeligt at have en lovbestemmelse herom, og jeg går ud fra, at intet parti kan have noget imod at lade regnskabet over sine indtægter kontrollere.“

Indenrigsministeren tog ved 1. behandling afstand fra lovforslagets 1. del, idet han fandt de gældende spærreregler rimelige. Ministeren gjorde i den forbindelse opmærksom på, at den foreslåede ordning i realiteten ikke betød en tilbagevenden til 1948-loven, men en nedsættelse af det antal stemmer, som kan berettige til et tillægsmandat, da folketingets medlemstal siden 1948 er forøget fra 149 til 175 og det gennemsnitlige stemmetal pr. mandat derfor bliver lavere.

Med hensyn til lovforslagets 2. del pegede ministeren på, at det deri indeholdte problem adskillige gange havde været drøftet i folketinget, uden at man havde fundet tilstrækkelig anledning til at give særlige regler herom. „Da der ikke tidligere er kommet resultater af disse drøftelser, kan jeg kun finde det helt rimeligt, at vi på ny får lejlighed til at forhandle om disse spørgsmål, som rummer både reelle problemer og en række rent tekniske problemer, idet der ikke i valgloven så lidt som andetsteds findes nogen nærmere regler for